

Подписка-та на спомоществованіи-та
става въ Цариградъ, въ Писамницето на въ-
станика, Асма-агъ въ пиринчійтъ у Дусам-
Аж-ханъ № 15, а по възгъ при опредѣнъ-
тъ настоятели, които отговарятъ за въ-
станикѣ-тъ.

Статии и писма за общеполезни работи емпиловатъ ся безъ платж, стиги само да сж снабдени съ вѣрны подписи. За частны извѣстія плаща ся по гр. 2 за реда

На настоятели съ успѣха по петъ
на сто отъ цѣлѣтъ на спомоществованія
като саберже отъ три спомоществованія
на горѣ и ги издѣлжастъ.

Всяко поръчване и изискване, за все
по ся отнася до Македония, ще ся
направлява исклучително до редактора и из-
дателя П. Р. СЛАВЕЙКОВА

YI.

си запягъ той не може да си зацине спомоществовагель на вѣстанцы и да купува книги, та каго учи себе си да казва по пѣщо и на селяногѣ. Селекійгъ учитель днѣсь само по прочитаіего си ся отличава отъ другыгъ селяни.

Улучшеніею на селскій животъ и напредька на селинеть зависи до нѣ-
кѣхъ и отъ священничѣтъ; но и на
това условіе не ся и обирькло прили-
чнотю вниманію. Како не сѣ отиши по
паднахъ отъ прочитанію по славянски,
и то криво-лаво и безразборно, попове-
тъ прѣчтъ на всячко, коего хлопъ да
гы надиде въ чегво и знаніе. Ако сел-
скій учитель ся смирва прѣдъ дѣла-
нона, училището ще ся крѣпкъ; ако той
иска да знае по-вече отъ негово бли-
городство, попьтъ скоро го испажда
подъ единъ какъвъ да е прѣдлогъ. Пе-
леть съ прѣразсѣданъ и падуть съ
невѣжество, попьтъ събара всячко, ко-
его не ся съгласява съ съвѣстата и
интересытъ му. Той е най-голъмийтъ
врагъ на селското улучшеніе и всика-
кы средства употребва да закрѣпи
всячко на старото му положеніе. Това
е важно и заслужва дълбокото изуче-
ніе на градскытъ общины. За зѣкъ честь
на него не ся и обирькло до сега ви-
маніе. Общинытъ не видать това тѣ-
ко но дълбоко ковыжто зло — това по-
стоянно прѣстѣпленіе, но чакать други
прѣстѣпленія, за да выкатъ поповѣтъ и
да ги съдятъ. Ний знаемъ досга селъ,
дѣто градскытъ общины или дружества,
каквогю тучанското Читалище на пр.,
сѣ проважиды по-свѣстны учители ко-
пшто обаче на скорѣ сѣ ся и вращалъ
и то все по благахъ волѣхъ и по миро-
стыжъ на дѣдовы попове въ селата; но
общинытъ и днесъ не сѣ зели въ ви-
маніе това и да помыслятъ какъ да ся
повкаратъ въ пажгътъ тѣзы стары ени-
чны попове.

Като не си гледа какво правят старите попове, слъдува още и това по голямо зло че не си обръща внимание и на онези които стават днес попове. Общините дават всекомо свидетелство за попъ и после си извиняват съ големите нужди и съ недостатъците уж на по-достойни хора. Но това е единъ голъм кабахатъ една голъма пръчка за напръдка на народа; ако пъма днес по достоинствъ, нека си благодаричъ съ пъкой отъ вѣтхите попове, нека двѣ три села иматъ единъ попъ а по велико да има говедари си за попъ. Нуждытъ не извиняватъ запоманѣнето на хора неувѣжествени, безъ попатіе за вѣржѣтъ и за дължноститъ нѣ, както и безъ знаніе, какво пѣщо е народъ и човѣческо общество.

Така, оставени на само себе си п на случайтъ, безъ добри учители и училища и безъ свѣтлыя свѣщенники, нашѣ села отъ годнижъ на годнижъ испадватъ иравствено и въ раздѣленіи между граждане и селяно става по-големо. Додѣто въ градоветъ при полезныгъ нѣща са изучаватъ и такмынъ глухости кѣто тѣнцио, музыки и др. подобны, по-вече отъ селата егоятъ безъ училища, а другыгъ са крѣпкѣтъ на науеница, псалтири и въ прочитаніи на книжки кѣто Митаревскага и Азарголонъ сотирія. Додѣто градицага отъ день на день по-лучаватъ по вѣче отъ Европейскогъ лустро и вѣлико пѣствичаваніе, селата си оставатъ въ пѣрибыгнѣтъ прегогогъ. Нѣкъ пѣствглованиа, чо това разниче отвари между единѣтъ и другыгъ едикъ пропадѣ, и чѣ тѣзи пропадѣтъ най-послѣ

ще докарѣ дѣдай си пугубныя слѣдствіѣ
Простотѣ на седищетъ ще имѣ докарѣ
спомощіѣ; а това е едно благослове-
ніе, което прѣмъназа отъ едны на дру-
гы. Простотѣта прави народа слябъ, ра-
здовоеѣ, пѣвѣдиенъ въ желаніѣта и
стремленіѣта си. Всѣчки общи работы
у еднѣ такъвъ народъ биваѣтъ петрай-
ны, понеже не произхождатъ отъ съзна-
ніе. При простотѣтъ на голъмѣятъ часть
отъ народа има твърдѣ малко надежда
за споукъ въ общыѣ дѣлы. Огдлены
отъ градовѣтъ по привычки, по прави
и по мысли седишетъ въ много работы
ще показватъ съпротивленіе, намѣсто
да показватъ съгласіе съ гражданетѣ.

Или и друго което е не по-малко важно. Градовете не могат да ся въздигат умствено без селата, а тези последните не трябва да стоятъ отдалечени отъ градищата. Градищата като разливатъ свѣтлинѣтъ на знаянето по селата, отъ своиѣ страни ниятъ нужды отъ постоянно подновяване чрезъ селата. Селата трябва да даватъ на градищата новы нравственныи силы, новы средства за развитіе. По първыѣ хора по градищата ни сж дошли отъ селата. Днесъ това прѣтминаване отъ селата въ градоветъ не става толкова колкото е ставало и за туй неглии градоветъ даватъ по-малко прѣдни хора. Това прѣтминаване ще стане съвѣтъ малко вѣрие съвѣтъ невъзможно, защото селянинѣтъ ще бжде въ градѣтъ, като на чуждо мѣсто. Бескижизенъ и простъ, той не ще ся рѣши да влѣзе между тынѣтъ гражданине, нито ще залови виднѣ мѣсто между тѣхъ. За да бжде прѣтминаваніето лесно, трябва селянитъ да бждатъ пригответы що годѣ въ ученіето, а гражданиетъ ни да ся не истънчаватъ чакъ толкова.

Горьказаньгъ поврѣды като сж твърды голъмы, ний трѣба да употребимъ и твърды голъмы старанія за тяхното пазѣваніе. Вещко трѣба да употребимъ и да дѣлѣмъ за достиганіе на тѣзи цѣль. Ний трѣба да ся погъркнѣмъ за искорененіе на оитзи причини, които докарватъ тѣзи поврѣды и да ся заловимъ за тѣзи работѣ безъ отлаганіе врѣме. Когато врѣмѣе врѣмѣе, цѣрвоветъ сж безполезны.

Злото е въ неусройството и несъ-
вършенството на селскыя училища: да
си съединятъ граждани и селяно и да
си помислят за доброту нареджаніе на
тъзи училища като нѣмъ намѣрять и о-
предѣлены, постоянны доходи.

Злато о въ селекытъ учигелн: да
гы затвнннъ съ по-добры, кито имъ
заплацаны толкоти, колкото е нужно
за да живѣятъ добръ, независимо и да
посрѣщатъ нуждытъ си за самосъвър-
шенствованіе чрезъ въспитаніе и книги.

Злато о у сецкыгъ свѣщеницы : да
обръиетъ гръжытъ си и врѣтъ тѣзи часть
Общныгъ трѣба да зематъ мѣркы, што
ни едины шевѣжа, фанатикъ и безда-
рынкъ да не може да си упоиш. Тѣ
трѣба да възбранитъ и на соращныгъ
попове да обрѣцатъ, сецкыгъ училища
на школы за мѣрчѣжъ. Поправленіе то
това зло не трѣба да сѣ оставя и на
владыцѣхъ, защото тѣ, по грѣшникъ
ако кажемъ че не искагъ огъ народа,
освѣтъ цѣркъ му и простотѣжъ му.
Това о работа на самыгъ народъ, на
самыгъ общины.

Ины быхмы жемали отъ нашихъ гра-
жданъ до сѣ отрѣхаша въ вѣсто еще
отъ французскѣхъ языкъ и отъ други та-
къмы дроболѣи въ женскыѣ разпокры

за селското просвъщеніе, като бядать
увѣрены, че доброто ще имъ ся върне
многократно.

Щъщо за положеніето ни.

I

Казвать че за да сплечели челоуѣкъ пищо не было до толкоуѣ мѣчно ка-кого да умѣ испослѣ да го употреби добръ и да закрѣпи притяжанието си надъ нечто — и това ся видѣ да е ця-ла истина. Ный Българитѣ отъ заспало-то положеніе въ което ся намирѣхми прѣди години, малко по малко наче-хмы да ся съблѣзѣхмы, да ся събужда-мы и да ся съзнаѣхмы, и този поѣтъ жи-вотъ въ насъ произведи особено дви-женіе въ духоветѣ на народностиѣ около насъ; тѣй што въ началѣ да мысли по кой начинъ може да изведе нѣкоѣ ползѣ за своѣхъ народностѣ отъ нашегѣ неопрѣделено еще поло-женіе.

Въ това отношение подъ еднъ и същъ цѣль, духовствѣ зехъ различни на-
правления, направленія които заключава-
хъ въ себѣ спъ своитѣ лоши како-
то добры и слѣдствія: едни начахъ да
работятъ посредственно чрезъ нѣко-
выкашии вліянія, а други право чрезъ
Честното наше Правителство, за пълно-
потъпукуваніе на правдинѣтъ за сже-
ствающаго ни като особентъ народъ.

Прѣдъ това разшаваніе у насъ и около насъ Имп. Правителство останало за вѣче въ наблюдателно положеніе, и пѣканъ като равнодушно къмъ заявеніята и стремленія. И додѣто оставаше хладнокрѣво къмъ първото това поучкаваніе на пробуденото у Българитѣ народно съзнаніе, толъкозъ околнитѣ ся възпирало около насъ и ся показвахъ по горѣщия доброжелатели наши. Тѣзи противоположности не ся забавихъ да произведатъ своитѣ горчиви слѣдствія — слѣдствія толъкозъ неблагоприятны за българската народностъ, коякогто и за самото царско правителство. Но, както всяко добро води съсъ себя ся по едно зло, тъй и всяко зло произвежда по едно добро. Правителството не ся забави да ся покаже по-благосклонно къмъ българитѣ, тъй щото тѣхната народностъ хваща да вѣтзва въ признание.

II

Ако земостъ подъ разгледаніе наше-
то положеніе и това на Правителството,
ще намеримъ че и двѣтъ падагъ подъ
еднакъ категоріи, че и двѣтъ изискватъ
еднакъ стремленіе за благодетелство
си. Тази природната съврска е необхо-
дима както за единиятъ тъй и за другиятъ,
безъ нейъ екилнбрътъ ся изгубва и хар-
моията изчезва.

Ный по мѣстоположенію си ся памѣ-
рами мѣжду различными элементами, элемен-
ти отъ които се иѣкоп си приближавамъ
по языкъ и смы свѣрзаны религіозно, а
се други колко и да иѣмамы подобны
свѣрзкы ямамы свѣтатъ и драгоценны
свѣрка — мѣстоно братство подъ по-
кровителството на Иегово В. Султанатъ
и общиѣтъ ипгресъ на отечество.

Въ коя отъ тѣзи двѣ свръски е нашата пропастъ и въ койъ е нашето спасение? Това ни прѣдставя нашето прѣдизложо тѣй ясно щото не ни остава никакво сумнение за бѣдущето.

III

Еще и въ ужасѣхъ на завоеваніюто, спикто и прѣвъ величюто дѣло врѣже на нашето подчиненіе подѣ скитрия на оманскыи владѣтели еще и въ бунѣно на Епперитѣ въ врѣмето на анархійѣхъ, народништѣ нашъ языкъ и религіята на останахъ не побутити и не почекати; тѣи цдо пишатъ пародность, ко и да бѣше въ едно истрѣпнхю пожеице, останахъ си цѣлокупна. И ако пострада, тѣ както днѣшъ асно го останахъ, пострада отъ този елементъ е

